

Desen de MATTY

- Numai de-ar juca ăia tot ca anul trecut, că după o repriză vine el acasă..

urzicia

Cei trei mușchetari

Am povestit, de curind, cititorilor «Urzicii», unele întâmplări petrecute în «arestul» unui important oraș dobrogean, citeva luni înainte de 23 August. O noapte printre vagabonzii, bețivii, pungașii de buzunare, hoții de cai și de berbeci, contrabandiștii din port, o faună întreagă, drojdia societății, cu ticăloșia, pitorescul, legile și filozofia specifică acestor nefericiți care nu se pot încadra într-o lume normală, statornică.

Vă voi povesti azi o altă noapte, petrecută într-o atmosferă cu totul deosebită, în Parisul din 1910, într-un palat de pe celebrul bulevard al Cîmpiilor Elizee, în societatea cea mai pretențioasă a metropolei, printre duci, marchizi, oameni politici, mari financieri, diplomați și actrițe celebre.

Trei tineri romini. Eu eram cel mai tânăr. Nu intrasem încă în al treilea deceniu.

Ceilalți doi, cu citiva ani mai vîrstnici, feciori de bani gata, studenți la drept, viitori șefi de cabinet ai vreunui unchi ministru, viitori parlamentari și gineri de moșieri, bancheri și frunțași politici. Nu-și prea vedeau de carte. Subvențiile trimise de familie, ei le cheltuiau în primele zile ale lunii, iar celelalte-trei săptămîni trăiau din expediente. Băieți buni, altminteri. Hahalere simpatice, descurcăreți, fără un pronunțat simț moral, nu se deosebeau intru nimic de ceilalți studenți romini înstăriți ai «cartierului latin», acel centru al Parisului, unde se află școlile și unde forfoteau, pe vremuri, mulțime de străini, boemi și midinete, cartier a cărui viață și farmec au fost celebrate de atîți scriitori.

Sărac și singur, mă împrietenisem cu cei doi compatrioți ca să nu fiu prea singur și prea sărac: în compania lor, invitat de ei, puteam minca, din cînd în cînd, la un restaurant luxos, și puteam petrece ore tîrzii ale nopții pe terasa cafenelei Fouquet's de pe Champs-Élysées.

Seara, ne puneam la frac și, în căutarea aventurii, treceam Sena, spre centrul Parisului, pe marile bulevarde, în jurul Operei și cabaretele din Montmartre.

Aventura era întîlnirea cu vreun romin bogat, proaspăt picat din țară, și care venea la Paris să se distreze, înainte de a se duce pe Coasta de Azur, să joace cărți și la ruletă, în cazinourile de la Nissa, Cannes și Monte Carlo.

Eleganți, importanți, intram în cele mai vestite localuri de noapte, uitîndu-ne de sus la ceilalți clienți, avînd aerul de a căuta pe cineva care ne așteaptă. Și nu o dată dădeam peste prada pîndită, bogățul moldovalah, care ne poftea la masa lui.

Cel mai dezghețat dintre noi era «șeful», Stelică Fărcășanu, odrasla unor latifundiari craioveni, al cărui tată fusese de mai multe ori ministru. Al doilea, Barbu Vuculescu, era și el băiat de moșier, de pe la Buzău. Cunoșteam, prin părinții lor, multă lume. Eu eram, cum v-am spus, cel mai tânăr

și mai timid. Fracul îl aveam de împrumut, jobenul îmi fusese dăruit de un bucureștean care-și luase doctoratul, plecase acasă și n-avea cum să-și care înalta și rigida pălărie ce i-ar fi încurcat bagajele.

Precum știm, Fărcășanu și Vuculescu își mincau bursa lunară în prima săptămîină, pierzînd-o la curse, cheltuind prostește: știau că nu vor muri de foame, aveau credit la proprietar, încredere în steaua lor și în generozitatea compatrioților, foști și ei studenți, pe vremuri, și care duseseră cam aceeași viață și-și retrăiau acum propria tinerețe, în compania noastră.

Băieții din cartierul latin ne porecliseră «cei trei mușchetari». Pe la 9—10 seara, ne scoteam armurile, adică fracul și jobenul, și o luam spre Cafê de Paris, Cafê de la Paix, Cafê Anglais și atîtea alte restaurante numite «cafês». Într-o noapte, intraserăm într-un cabaret luxos din Montmartre.

Un local plin de lume pe care-l cercetam cu priviri vulturești, imperiale, de oameni care-și caută invitații sau amfitrionii. La o masă trona, singură, o doamnă străină, destul de matură, foarte fardată, încărcată de bijuterii și care, văzînd că n-avem loc, ne surise grațios și ne pofti la masa domniei-sale. Ne oferi stridii, potirnișii, șampanie.

Era și ea, probabil, în căutarea «aventurii». Trei domni tineri, arătoși, foarte politicoși, străini și ei, îi măguleau, probabil, amorul propriu de frumusețe crepusculară. La un moment dat, am remarcat că se uita peste capetele clienților, la o masă unde supau două doamne, foarte elegante și ele, însoțite de doi domni impozanți și cărunți. Se cunoșteau, probabil. Își aruncau zîmbete peste mese. Aveam impresia că amfitrionia noastră se fâleşte față de celelalte două străine, spunîndu-le, din ochi:

— Voi sînteți două, cu doi bătrîni, eu sînt singură cu trei tineri frumoși!

Ne-a ospătat ca o adevărată nababă; ne-a dat adresa hotelului unde locuia (Ritz) și ne-a informat că e singură la Paris și că i-ar face plăcere să ne mai vedem, să ieșim împreună.

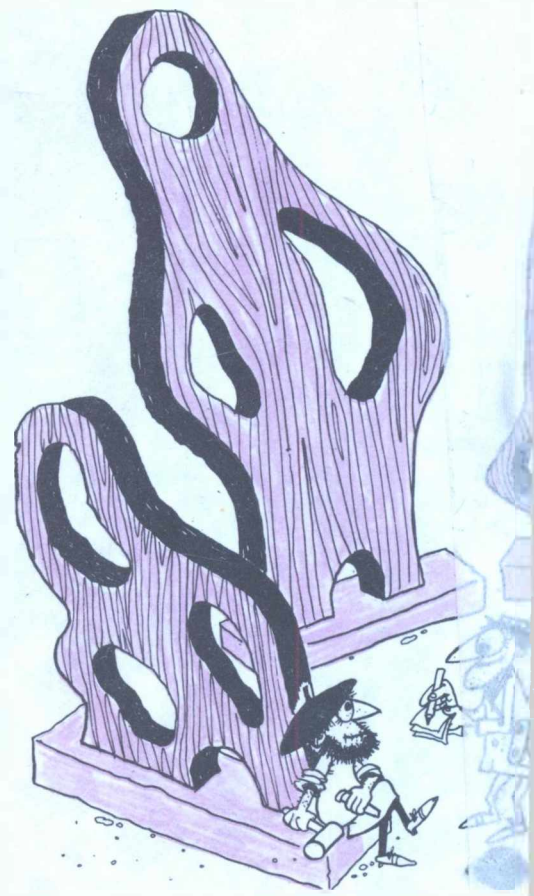
Ocupați cu o delegație de economiști naționali, cărora le făceam pe Ciceronii, și care ne răsplăteau cu mese copioase, n-am căutat-o vreo zece zile.

Într-o seară, după plecarea cetei ministeriale romine, cum eram către sfîrșitul lunii, deci cu buzunarele goale, ne-am dus la hotel Ritz, să căutăm pe ospitaliera doamnă. Dar plecase în ajun, peste ocean.

— Ce ne facem, fraților? ne întrebă «șeful», Stelică Fărcășanu.

Fără o lăscăie, scoși ca din cutie, în pantofi de lac și plastron strălucitor, cu jobenele pe sprînceană, o luarăm spre piața Concordiei, apoi pe strada paralelă cu Avenue des Champs-Élysées, o stradă mărginită de copaci stufoși, cu grădini și «hoteluri particulare» de o mare bogăție. Între aceste luxoase «hoteluri particulare», adică locuințe de magnați, se află faimosul palat și parcul

(urmare în pag. 11)

— Și înainte de consacrare ce profesione ați avut, maestre?
— ... Preparator de șvaiter...

Desen de N. ARION

CÎND SE ÎN

de TUDOR

Cînd se-ncurcă itele, e normal să-ți ieși din fire. De aceea, Țesătoria «6 Martie» din Sighișoara se află în război cu întreprinderea «Viscoza» din Lupeni care face fire de mătase în sculuri, din care livrează diverse cantități sus-numitei țesătorii care le prelucrează.

Pînă la prelucrare însă a mai intrat pe fir, între cele două întreprinderi, și o operație suplimentară, și anume lucrătura pe care «Viscoza» o face — benevol și prealabil — cu firele trimise la «6 Martie».

În repetate rînduri, aceste fire s-au dovedit trase de păr și, pînă la urmă, caute cu ață albă, în ceea ce privește calitatea unei bune părți dintre ele, care, la control, s-a constatat a fi necorespunzătoare.

Avînd, adică, ceea ce — în termenii citim mai mătăsosi — se numește «amestec de grosimi».

Bineînțeles, de fiecare dată cînd a făcut constatarea, «6 Martie» s-a plîns «Viscozei», care — tot de fiecare dată —, a regretat pentru trecut, și-a cerut scuze pentru prezent, și a dat asigurări pentru viitor, asigurînd că asemenea lucruri nu se vor mai întîmpla.

Și totuși s-au întîmplat. Situația a rămas neschimbată, sculurile de fire de mătase livrate au continuat să sosească la «6 Martie» cu «amestec de grosimi» și «Viscoza» a continuat să îngroașe obrazul.

Frumosul la masa rotundă

MATEMATICIANUL :

Frumosul presupune «proporția divină».
Raportul dintre frunză, corolă și tulpină
E-un cît, în fond un număr, ce-apare permanent
Și care se numește rigid «coeficient»,
Același, cînd se împarte lungimea la grosime
Ori baza din triunghiuri sau romburi, la-nălțime.
Statui, coloane, temple cu bolțile pe umăr
Atunci cînd sînt perfecte implică acest număr.

DON JUANUL :

Ca să constai frumosul deci este necesar
Să umbli-n permanență cu metru-n buzunar.
Dar la femei, de pildă, se naște întrebarea
Cum execuți pe stradă, mă rog, măsurătoarea
Să vezi dacă-s frumoase sau numai frumușele?

MATEMATICIANUL :

Condițiile-n cazul acesta sînt mai grele

Știind că o femeie pe stradă e frumoasă
Cu mult mai mult decît e în mod curent acasă
În funcție de tocuri, de păr tapat, de fard
Adausuri benigne ce-apar pe bulevard
Dar care falsifică raportul matematic...

PLASTICIANUL :

Criteriul acesta nu mi-e deloc simpatic
Eu nu mă văd, firește, intrînd într-un muzeu
Cu zeci de instrumente : compas, echer, tec,
Ca măsurînd un Rembrandt să mă edific dau
E cazul ca tabloul maestrului să-mi placă.
Îmi pare procedul teribil de îngust.

ESTETUL :

Aprecierea însă, din ochi, se chiamă «gust».

UN SIMPLU CETĂȚEAN :

Prea multă flecăreală! Eu, una știu și pace :
Frumosul? El există în tot ceea ce-mi place,
Îl văd în atitudini, în forme, în idei
Și-i migălit de oameni, nu generat de zei.
Dar pentru că devine mereu mai necesar
Noi l-am creat pe pinze, în piatra cu mortar,
În suflute, în visuri, cu liniile clare
Cu care fantezia se-avîntă către soare.
L-am obligat să fie prezent și-n amănunte,
În infinita mare a faptelor mărunte,
Lucind cu puritatea sclipirilor de stea,
Iubit de toată lumea și înțeleș de ea.

ESTETUL :

Și noi esteții care îl detectăm în toate...

CETĂȚEANUL :

Voi sînteți controlorii, atenți, de calitate.

RCĂ IȚELE

UȘATESCU

Scoasă din sărite, «6 Martie» a îngroșat
i ea tonul protestelor.

Strînsă cu spata, «Viscoza» s-a dovedit
tuși că are spinare tare, fiindcă, nemai-
șă descurce ițele pe care le incurcase,
pînă la urmă o soluție salvatoare.

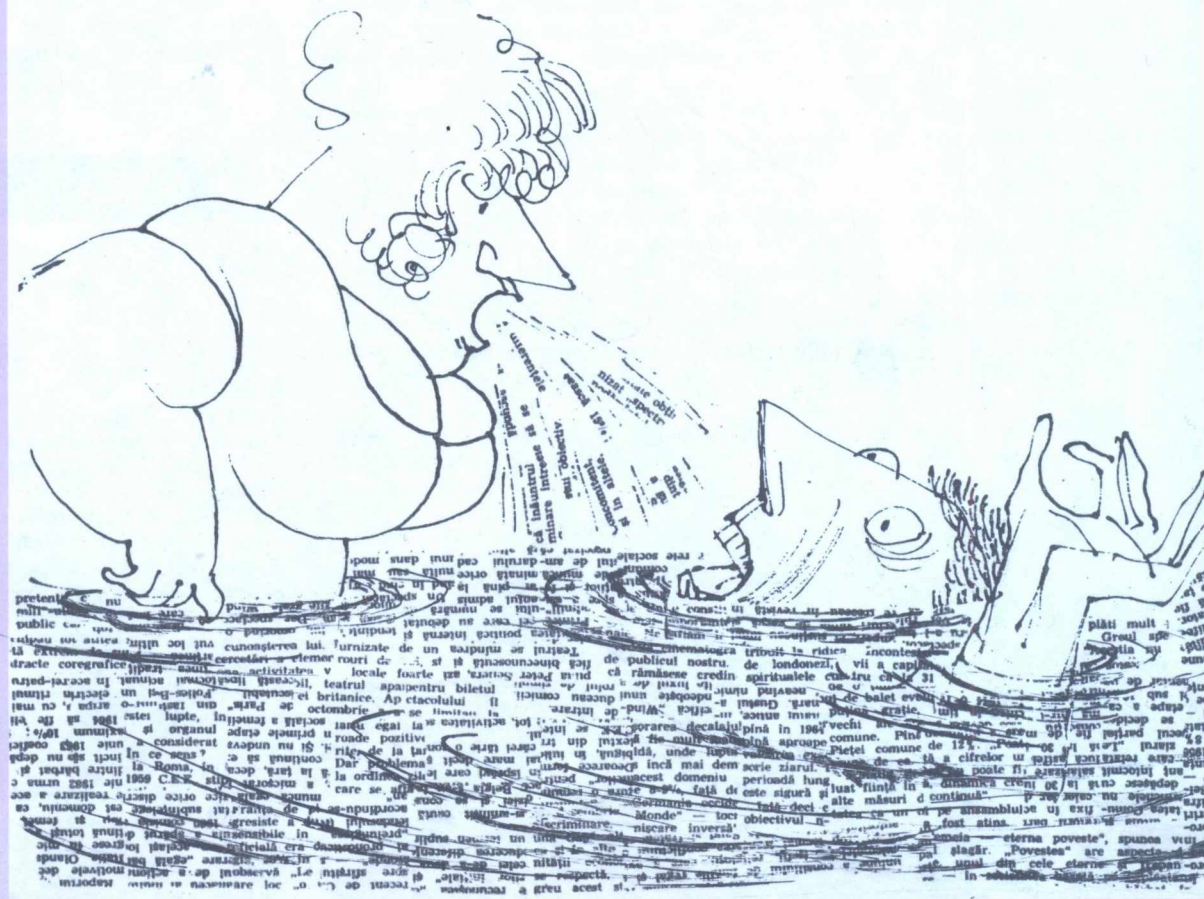
i anume, a început să trimită țesătoriei
«6 Martie» aceleași sculuri cu fire de mătase,
ar cu mențiunea că acestea sînt de calitate

II-a și că, prin urmare, toate reclamațiu-
ile clienței sînt nule și neavenite, fiind cu
tul normal ca o marfă de calitate a II-a
i includă și fire de grosimi diferite. «Aaa!
acă marfa ar fi fost de calitate I-a, mă
g! Altă mîncare de pește»...

Mă rog, zicem și noi și sîntem cu totul
e acord că nu e tot una borșul de zglăvoci
i plachia de crap. Țesătoria «6 Martie»
să, nu a solicitat și nu are nevoie de fire
e calitate a II-a din care să facă țesături
e prima calitate... Că, acolo, e ditai între-
inderea, nu scenă pentru scamatorii!

«Și-acum, onorabil public, introduc, după
im vedeți cu ochii liberi, această bucată
e ziar, în acest joben gol și, la una-două-
ei, hocus-pocus-preparatus, scot — în
cul ei — acest fular de mătase vie și
aturală».

Nu știu care este «marca fabricii» la între-
inderea «Viscoza». I-am propune însă, una
uă. Un struț. Și anume unul care să
e cu capul ascuns în nisip.

FĂRĂ CUVINTE

Desen de CIK DAMADIAN

Cu respect...

Tovarășului Sandu Paul, directorul
Gospodăriei Agricole de Stat
Vițănești-București.

Și iată că a sosit primăvara, tovarășe director. Primele raze sfioase ale soarelui ne învăluie într-o strălucitoare mantie. Fluturii, jucăușii fluturi, aleargă din floare în floare, vînticelul se strecoară printre pomii imbobociți murmurînd tainic: fiș-fiș, păsărele dezmoțite ciripesc gureșe cip-cip, iar purcei neastimpărați lărmuiesc prin curte guiț-guiț.

Guiț, guiț! Ce-or fi însemnînd cuvintele astea două? Guiț guiț! Or fi vreo parolă? Vreun cifru? Unii salariați ai Gospodăriei susțin că nu-i un cifru, că-i o cifră. Chiar mai multe cifre: 600!

Am iscodit purceii, sperînd să aflu ce reprezintă acest 600. N-au știut să ne răspundă. Sau poate s-au ferit! Sau poate sînt în înțelegere cu dumneavoastră...

Pină la urmă am aflat ce înseamnă 600.

600, tovarășe Sandu, înseamnă de fapt 3 600, adică exact contravaloarea celor șase purcei pe care i-ați vîndut subalternilor dumneavoastră! Nu v-ați incurcat deloc în asemenea prețuri! Mă rog, nu tăgăduim, or ti niște veritabili purcei directoriali, ba nu ne îndoim că le-ați dat și o educație aleasă, întrucît ați avut la ei și frăulein, pe nume Anișoara Firtat, plătită de Gospodărie și preluată de dv. În afară de spălat rufe și alte treburi casnice care se iveau în gospodăria dv., această frăulein s-a ocupat și de creșterea, de buna creștere a purceilor, deoarece un purcel prost crescut nu are căutare, fiind numai os și șoric.

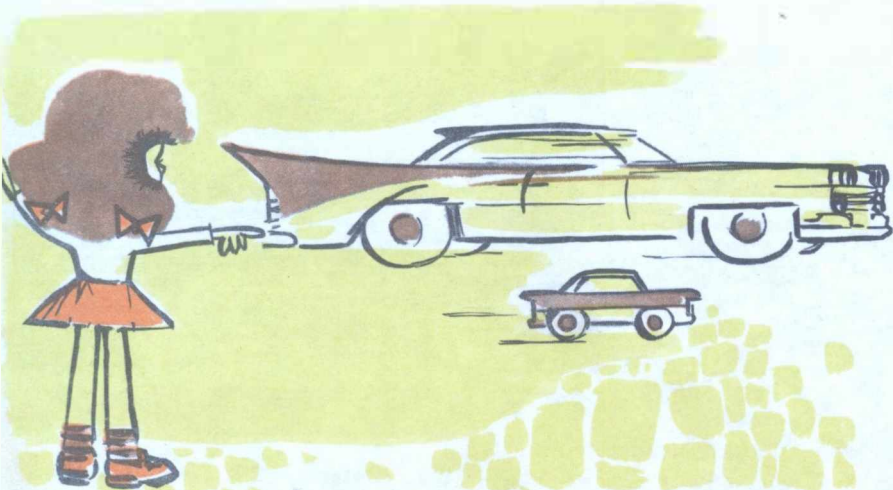
Dar să ne explicăm, tovarășe Sandu Paul, ca nu cumva scroafamumă să ne tragă la răspundere pentru calomnierea afumăturilor materne.

Ați crescut în cadrul Gospodăriei, pentru uz personal, o sumedenie de găini, rațe, curcani, purcei, în număr mult mai mare decît vă îngăduiau dispozițiile. E drept, au existat și condiții obiective... Ce sinteți dv. vinovat, de pildă, dacă o scroafă care vă poartă simbetele, în loc să fete doi purcei, să zicem, a adus pe lume șapte? Să-i fi returnat cinci? Soluția tot de la dv. a pornit. Ați înșfăcat purceii și ați început talciocul: «Care mai ia? Care mai cumpără, neamule? Ia purcelu-acum fătat, proaspăt, gras și garantat!» «Preț de reclamă, 600 bucata, ia de la tata!» «Hai că-s negustor corect, ia purcel fără defect!».

Și stocul a fost desfăcut cu prețuri exagerate. Să nu uităm însă că pentru hrana numeroasei menajerii personale s-au folosit, printre altele, 300 kg gozuri, 130 kg mălai, orz, porumb, lapte ecremat, dv. plătînd numai în parte consumul per-cap de necuvîntătoare. Cam la aceasta s-ar rezuma primul capitol intitulat «Șeptelul».

Capitolul II: «Mașina». Precum bine se știe, mașina nu e scroafă, tovarășe director, și ca urmare acest vehicul are o lipsă gravă: nu poate să fete. O mașină, fie ea cit de mare, nu e în stare să nască nici măcar un Trabant! Așa au fost lăsate rînduiele de la Dumnezeu. Iar dv., neavînd mai multe mașini, evident, singura care există nu putea fi utilizată decît de persoana dv. și în cea mai mare măsură în interese personale.

Întrucît interesele personale sînt multe, iar mașina doar una, interesele serviciului au trebuit să fie ori rezolvate cu întîrziere, ori

— ... Uite, și la mașini există mama și copilul!

Desen de ȘTEFAN MUNTEANU

rezolvate cu traista-n băț. Adică, «per pedes apostolorum».

Capitolul directorial nr. 3: «Soția și subalternii».

Acest capitol 3, tovarășe director, își are izvoarele undeva în adîncurile slăbiciunilor firești ale omului de rînd, de care slăbiciuni însă nu e scutit nimeni: însurătoarea. Toți ne însurăm, tovarășe director. Mai devreme sau mai tîrziu, de pocinogul ăsta nu scapă nici un bărbat. Că n-ați scăpat nici dv., e o chestiune personală, în care nu ne amestecăm. Dar neplăcut este faptul că urmările căsătoriei dv. sînt resimțite de subalterni.

Stimata dv. jumătate, de profesie felceră, pesemne din pricina unei cantități excedentare de energie, necanalizată pe linie de Ministerul Sănătății, și-o revarsă pe linie agricolă. Cum se manifestă această energie, aproape atomică?... Se manifestă prin intermediul coardelor vocale! Certuri cu salariații G.A.S.-ului, amenințări, discuții violente. Ca urmare a acestor ieșiri, numeroși angajați ai Gospodăriei sînt pe cale să-și facă ieșirea și să-și caute slujbe în unități conduse ori de directori neînsurați, ori însurați cu soții surdomute, ori cu soții ne-reprofilate în uragane sau ploii cu grindină.

Bineînțeles, există și salariați mulțumiți de atitudinea familiei directoriale «Sandu et soția».

De pildă Gazdag Alexandru. Datorită înaltei dv. oblăduiri, în ciuda dispozițiilor primite, n-a fost scos nici pină azi din funcția pe care o ocupă. E potrivit, credem, să vă amintim de cîntecul: «Hai hai, vinu-i dulce, cine-l bea nu se mai duce». Vă interesează la ce anume vin facem aluzie? La vinul pe care protejatul dv. îl «extrage» cu îndemînare din butoaiele Gospodăriei. Cine-l bea? Îl bea el, îl beți dv. Și-atunci concluzia cîntecului e firească: «Cine-l bea nu se mai duce». Că de s-ar duce, cine v-ar mai aproviziona cu puterea ursului? Păi? Nu-i păcat să-i spuneți «adio mamă»?...

Din detașamentul mulțumiților, am mai aminti pe mecanicul-șef, Petrescu Nicolae. ăstuiu i-am putea cînta o altă variantă: «Hai hai, cimentu-i dulce, cine-l ia nu se mai duce». În refren e vorba de 5 000 kg ciment aparținînd Gospodăriei pe care Petrescu l-a «cumpărat» ca sfert de pret, precum și alte diverse refrene aprobate de dv. L-am mai putea numi și pe contabilul-șef, Teodorescu Moise, care a fre-donat aceeași melodie, dar în cantități mai mici. Și, bineînțeles, în fruntea acestui cor, figurați dv. tovarășe Sandu, cu diverse refrene și refrănașe inspirate din avutul Gospodăriei.

Acesta ar fi, tovarășe director, capitolul 3.

Să sperăm, tovarășe Sandu, că următorul capitol, capitolul 4, va fi infinit mai scurt și nu va conține decît: «Du-mă vîntule departe»...

Și încă e bine, fiindcă, așa cum spuneam la început, acum e primăvară și vîntul adie ușor, astfel că n-o să vă bată prea tare.

Dar ce se-ntîmplă însă, doamne ferește, dacă v-am fi scris aceste rînduri în iarnă, cînd sufla crivățul!... Mamă, mamă!...

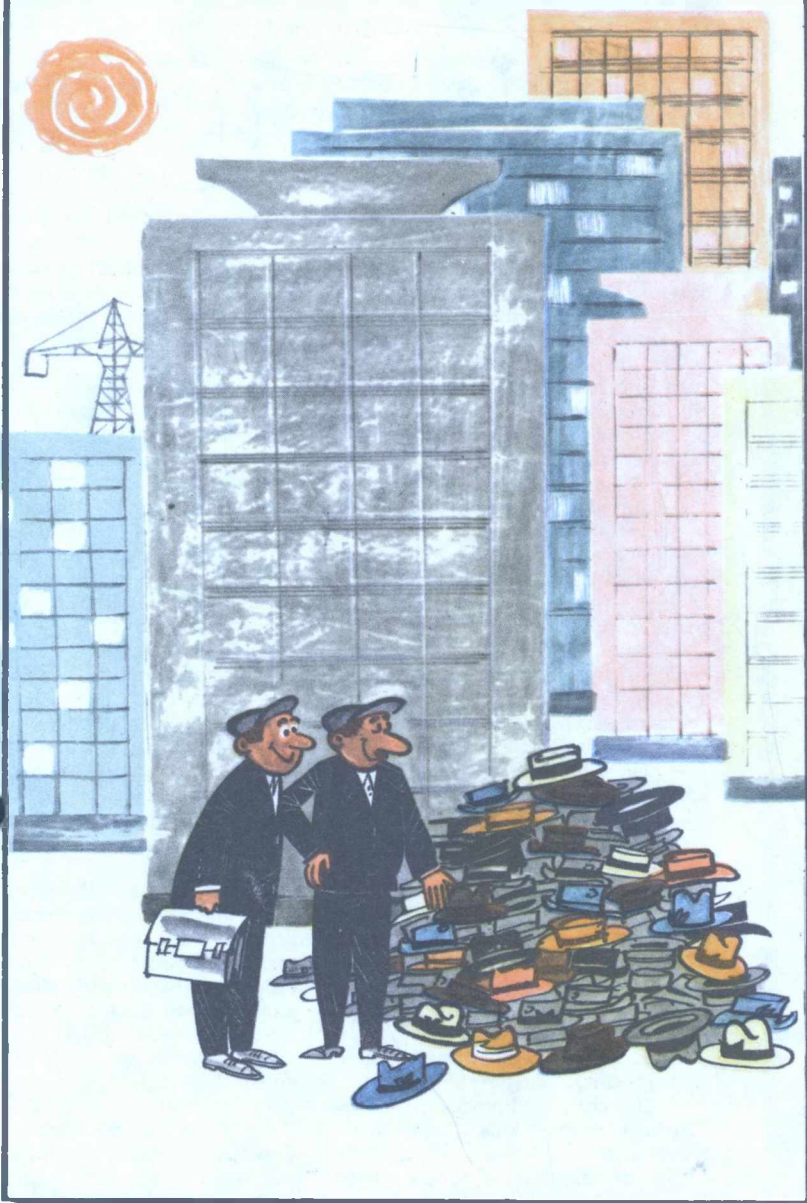
Urîndu-vă noi succese în ramură, vă salută

Cu respect, «URZICA»

TUDOR MUȘATESCU

DIN „DICȚIONARUL LIMBII ROMÎNE”

- S — Liniște!
- Saltea — Turmă de oi presate.
- Satira — Una moartă după umor.
- Sac — Aparat pentru prins mițe.
- Saftea — Prima zi din viață.
- Safir — Piatră transparentă prin care se vede că e prețioasă.
- Samar — Sacoșă măgarului.
- Salve — Salutări cu tunul.
- Scafandru — Respirație adîncă.
- Scamator — Ardei (Arde-i) iute.
- Sirenă — Femeie rasol.
- Sonerie — Vocea musășirilor.
- Sufertaș — Mîncare cu etaje.
- Solniță — Călimara umoriștilor.
- Socoteli — Cîrte înscrise la cuvînt.
- Suris — Ris între paranteze.
- Scufă — Coiful bătrînilor.
- Somn — O raită pe lumea cealaltă.
- Soți — Condamnați la somn comun, dar la visuri separate.
- Sărut — Foaie verde de salată, gura lumii ocupată. Bomboană care se consumă numai cu două guri dintr-odată.
- Senil — Defunct înainte de deces.
- Suflet — Un imponderabil cu mare greutate.
- Soare — Cerc cu razele în afară.
- Saturn — Corp ceresc tras ca prin inel.
- Seră — Cloșca puilor din flori.
- Serios — Om care vorbește în gînd și ride în paranteze.
- Sifon — Apă cu nervi.
- Supraom — Locatar la etaj.
- Siamez — Persoană care se vede de patru ori cînd se uită o dată în oglindă.
- Sfinx — Mucles!
- Spin — Unul căruia îi crește părul dacă îl sădește în grădina.
- Surcea — Cînd îi sare pomului țandăra.
- Sierlu — Valiză pentru vămile vîzduhului.
- Scai — Femeie care vrea să meargă cu tine ori de cîte ori vrei să ieși singur în oraș.
- Sticleă — Vin în cămașă de forță.
- Sticleți — Păsări care își fac cuibul în anumite capete cărora... le cîntă.
- Sinecură — Ceva care iese din nimic
- Spirală — Una care își dă tîrcoale singură.

— Ce-i asta?!!
— În fața calității construcției, toți și-au scos pălăria!..

Trimiterea unor observatori peste hotare, la marile meciuri internaționale, nu a dat rezultate.

ÎNTOARCEREA «OBSERVATORULUI»

— Ei, ce-ai văzut nou la jucătorii italieni?
— Au, dom'le, niște... cravateee!...

Un tip cu conversație

— Domnișoară, îmi permiteți să stau lângă dv.? Vă văd obosită. E și normal: ați dansat o oră încheiată și o oră descheiată. La pantofi. Vă cred: vi s-au umflat picioarele. De altfel e știut că oboseala dilată sistemul nervos. Poate să fie și din cauza circulației. La unii, singele circulă pe partea carosabilă. Poftim? Nu, n-am făcut medicina. Am făcut atletismul. Medicina am prins-o după ureche. Sînt vecin cu un student care învață cu voce tare. E un sistem bun: se imprimă mai ușor. Nu vedeți? Și cîntăreții la fel. Altfel nu s-ar imprima plăcile. Poftim? Da, dacă vreți, vorbim despre altceva. Conversația cu mine o să vă odihnească. O să vă relaxativizeze. Dacă vreți, vorbim despre muzică... Pe la Ateneu? A! Pe la Ateneu merg mai rar, căci am serviciu în partea cealaltă. Mai des trec pe la Ambasador. Acolo îmi fac secolul. Dar dv. ce favoriți aveți în muzică? Beethoven? Și mie îmi place. Pot spune chiar că îl ador. Dar, să trecem la altceva. Istoria — de exemplu — vă place? Da. Și pe mine mă pasionează războiul de o sută de ani. Am auzit că a durat foarte mult. Dar mai mult îmi plac epocile, căci sînt de metale prețioase: epoca de bronz, epoca de fier și vîrsta de aur a comediei. Am auzit la radio și legendele Olimpului. Mi-a plăcut de halterofilul acela... Cum îi spune? Acela care a omorît un leu de la grădina zoologică din Nemea... Mai deține el și alte recorduri... Cum îi zice? Da, exact: Hercule. Poftim? Este creația lui Homer? Bun antrenor Homer ăsta... A mai creat și alți campioni?... Poftim? Da, desigur: dacă vreți, trecem la altceva. De exemplu, la literatură. Ce genuri de romane vă plac? Că mie-mi plac toate genurile: și genul masculin și genul feminin. Ce vă uitați așa mirată? Ca gen masculin cunosc Conte de Monte Cristo: un conte, doi conți..., iar ca gen feminin, Ana Karenina... dar pe aceasta n-am citit-o, căci nu sînt afemeiat. Am luat de la bibliotecă și operele Complete. Cum ale cui? Ale bibliotecarei. A, nu știu cine le-a scris, că n-am ajuns încă la titlu. Știu că-i vorba de una... Zița... și unul... Venturiano. Sau Nino Ventura... care-ia pe toți șase săptămîni în balon... Poftim? Am dat în Jules Verne? Imposibil. Eu n-am dat niciodată în nimeni. Oricum, din fiecare carte mă aleg cu ceva. Din ultima m-am ales cu coperta. Era foarte bună pentru biletele pe care le pun la ușă cu: «Viu acum», sau «Bateți, soneria defectă»... Vreți s-o punem pe Ritta Pavone? Mi se pare că din cei doi «» se citește numai unul, nu? Că limbile străine nu le-am aprofundat. Știu cite un cuvînt-două, din fiecare. Din germană știu Wartburg, din cehă Skoda și din italiană Fiat 600... Poftim? Da, desigur: dacă vreți, trecem la altceva. La teatru. Poftim? Opera de trei parale? Nu, n-am văzut-o. Nu m-a atras. Din cauza titlului: e ieftin. Prefer spectacolele de 15, de 20, de 25 lei... mai ales dacă au figuratie multă, căci mă impresionează mesele. De exemplu, am văzut de mult un film: Ali Baba și cei 40 de delapidatori. Pentru oamenii simpli era tradus «hoți», dar eu m-am prins. Căutau niște pietre prețioase. Și mie îmi plac pietrele prețioase. Mai ales jocherul. Cu asta am rămas din școală. Nu-i vorba, că din școală am rămas și cu alte cunoștințe: cu Nelu, cu Bebe, cu Tică... Dar dv... de ce tăceți? Sau vreți să trecem la altceva?... Alo, domnișoară!... Ia uite, domnule!... A ațipit! Știam eu că discuția cu mine e odihnitoare, dar nici așa... În sfîrșit, ăsta sînt eu: se pare că am o conversație ca un Passiflora!...

Desen de H. LERU

— Ce romantic! Numai balconul ar trebui să fie un pic mai mare!

I. PELTZ

AJUTOR

Pe tovarăsa Filofteia, vecina mea, o cunosc de multă vreme. Femeie harnică, bună gospodină — nimeni n-are temeii să se plingă de dumneaei.

De doi ani incoace, însă, tovarăsa Filofteia «comite»: scrie poezii. Și dimineața, la prinz sau seara, la diferite ceasuri, potrivite sau nu, mă pomenesc că-mi bate la ușă:

— Am mai făcut una, îmi spune, o poezie cu rîndunele.

— Foarte bine, zic, da' acu' trebuie să mă duc la Alimentara — și mă uit la ceasornic: e ora 6 dimineața.

— Păi, Alimentara e deschisă pînă la 14! și dirză, fără a mai aștepta incuviințarea mea, își viră mina în servietă și scoate de-acolo un teanc de hirtii.

— Ia s-o auzi! decide ea și apoi, refăcîndu-și glasul reîncepe:

*Ce frumoasă-i primăvara!
A venit în toată țara.
Rîndunelele ciripesc
Și voiioase se iubesc.*

Și așa mai departe, preț de un sfert de ceas. Nu lipsește din poezie nici soarele, nu lipsește nici grădina înflorită — nici...

Altă dată, cam după miezul nopții, sună, desperat, telefonul:

— Eu sînt, aud vocea tovarăsei Filofteia, n-am putut dormi și am făcut una.

Nu-mi îngăduie să scot o vorbă și prin pilnia telefonului aud:

*E noapte tăcută-n cetate
Și ceasul din casă tot bate
Acum va veni dimineața
Cu soare și zimbet pe față*

După zece minute:

— Ce zici, — merge? mă tragește din gânduri tovarăsa Filofteia. N-am ce să-i răspund.

Altă dată tocmai mă pregăteam să închei o schiță pentru «Urzic»

— Am venit c-una teribilă, îmi asigură tovarăsa Filofteia și grăbită încep să-mi recite o poezie în care cîntă cimpoiul, se zburda guesc vrăbiile...

— E, ce zici?

Ridic din umeri.

— Mde, fac, intimidat, știu eu?... — De ce: nu e bună?

— Uite ce-i, tovarăsa Filofteia îmi iau inima-n dinți, după ce-mi vîi mereu la mine cu adevărat poezii. Ai fost și pe la redacția revistelor literare...

— Și pe la alte reviste, îmi intrerupe dînsa, nu numai la altele literare. Am poezii despre lucrătorii din spitale. M-am dus să le dau ele la «Muncitorul sanitar». (Alte poezii m-am dus la «Vinătorul pescarului», — la «Filatelia», la «Fotografia pompierilor»... N-am primit niciun ajutor colеgiал pe care îl așteptam, — asta-i!

— Vreau să-ți spun, tovarăsa dragă, că poeziile dumitale nu sînt publicabile; n-au — iartă-mă — nici un nivel artistic!

M. DJENTEMIROV

Din folclorul popoarelor

Grebla

(din folclorul sîrb)

Cîndva, o fată mare, din satul ei plecată,
S-a măritat acolo în urbea-n depărtată
Și după scurtă vreme, întimplător, acasă
A poposit gătită-n atlas și în mătasă.
În curte, printre neamuri, se-opri într-o clipită
În fața unei greble, privind înmărmurită,
Apoi, umblînd în juru-i și tot făcînd pe proasta,
Jură că nu pricepe ce-o fi drăcia asta!
Atuncea, coada greblei se răsuci ca vie
Pocnînd-o indignată de-a dreptu-n scăfirle
Căci dumneaei, drăciei, făcîndu-i înconjurul
Pe dinții ei, în treacăt, își apăsa condurul!
Trezită din uitare răcni «cucoana»-ndată:
«Of, arză-mi-te-ar focul de... greblă blestemată!»

Plîngere

(din folclorul mexican)

Vai ce tupeu! Ce nesîmțire!
Păi nu-i firesc să-ți ieși din fire
Cînd sînt atîția care zic
Că zile-ntregi nu fac nimic?

Eu fac și cuceriri galante,
Fac și cadouri la amante,
Fac și orgii după tipic.
Și astea-s poate tot nimic?
Vă-ntreb acuma: ca să plac
Cam ce trăznaie să mai fac
Să-i pun la punct pe cei ce zic
Că zile-ntregi nu fac nimic?

Spîșterul și librarul

(din folclorul indian)

Spîșterul, vrînd o carte pe cînte să-și aleagă
Umblă prin librărie, năuc, o zi întreagă.
Scotea mereu din rafturi volume fel de fel,
Dar ce vroia, pe semne că nu știa nici el.
Din cînd în cînd, librarul care stătea de-o parte
Îl informa ce scrie în fiecare carte,
Pînă-nsfîrșit ajunse la una pare-mi-se
Pe care pîn-atuncea nici dînsul n-o citise.
Se supără spîșterul: — Da cum așa, măi frate?
Vinzi cartea necitită? Frumos e? Da' se poate?...
Zîmbi șiret librarul și zise: — Ce prostie!
Ai doar atîtea leacuri vecine-n spîșterie
De n-ar putea să-ncapă și-n cel mai mare sac.
Ia spune-mi: guști matala din fiecare leac?

Eu, în tripouri și la baluri
Fac devastări, bătăi, scandaluri,
Nu stau degeaba nici un pic.
Atuncea cum nu fac nimic?
Îmi vin bănușii de la tata,
Dar ca să-i dai grămadă gata,
Îndată ce i-ai scos din plic,
E oare chiar așa, nimic?

COLEGIAL

— Cuuum? sare vizitatoarea mea și ochii i se măresc subit împurpu-
ați, ca și obrazii, — cuuum? N-am
nivel artistic? Va să zică și 'mneata
— tot ca ăia de la reviste: poeziile
lumitale «nu corespund», mi se
pune, auzi? — nu corespund!

— Tovarășă dragă...
— Nimic! Mă vezi că sint fe-
neie cumsecade, energică, vecină
ndatoritoare...

— Știu, știu, îi curm debitul
erbal, știe toată lumea cât mun-
ești și te respectăm pentru acti-
vitatea dumitale atât de prețioasă.
Dar — cum de ți-a venit, de vreo
loi-trei ani încoace — să te-apuci
le poezii?

— Ce-nseamnă asta — «cum

ajutor colegial — și 'mneata nici
că-ți pasă.

— Așa-i, intervine din rindul
cumpărătorilor, o bătrinică, — ești
nepăsător... nu vrei să-i dai concu-
rsul... Și ce fain le întoarce
Filofteia din condei!

— La urma-urmi, constată alt
cetățean, îi poți imputa ceva tova-
rășii Filofteia? A fost — când cu
deratizarea — cea mai activă! Pe
strada noastră nu mai există șoa-
reci! Și asta datorită ei!

— Da' cu florile? se mai viră
altcineva în discuție — cine e mai
stăruitoare când e vorba să îngrijim
florile?

— Și dumnealui, revine respon-
sabilul Aprozaruului, nu vrea să-i
dea un ajutor colegial!

Responsabilul «Aprozaruului» e
foarte încruntat și când îmi vine
rindul, îmi bagă în plasă niște
cartofi prăpădiți și — de supărat
ce e — nu mai îmi dă nici restul —
cîteva bănuți, acolo.

După cîteva zile întilnesc un
cunoscut din cartier, — băiat bun
și totdeauna vesel. Acum îl văd
cam încuiat.

— La toate mă așteptam, tova-
rășe scriitor, da' să fii atât de
hain... asta nu mi-a intrat în cap.

Fac o nutră de ins adînc nedu-
merit.

— Da, da, repetă el, hain am
zis. Să nu-i dai și 'mneata un
ajutor colegial...

— Stai, îl intrerup, tot de dînsa
e vorba?

— Tot! De ce te miri? E o
femeie foarte cumsecade! Harnică!
Energică!...

— Știu, îl intrerup din nou, o
stimez pentru calitățile ei... dar
ce pot face dacă poeziile n-au...
cum să zic... nici o valoare? Nu
sînt, adică, publicabile.

— Așaa? se înverșunează omul
meu, așaa? Da' mie crezi că nu
mi le-a citit? Mi-a și dedicat una...
Aia cu ucenicul — e o frumu-
sețe, — minune, — ce mai?

*Învață, băieșă cu ochi frumoși,
Haine bune ca să coși
Ș-ai s-ajungi meșter frunțaș
Ca și nenea Mateiaș.*

«Nenea Mateiaș» sint eu!... E,
ce zici?

Am tăcut.

Cînd mi-am luat ziua-bună, cu-
noscutul meu — aproape că nici
nu mi-a răspuns.

După alte cîteva săptămîni debi-
tantul tutungeriei de pe strada mea
îmi șoptește, amical, dar întristat,
la ureche:

— Nu puteai să-i dai și 'mneata
un ajutor... colo...

— Tovarășei Filofteia?

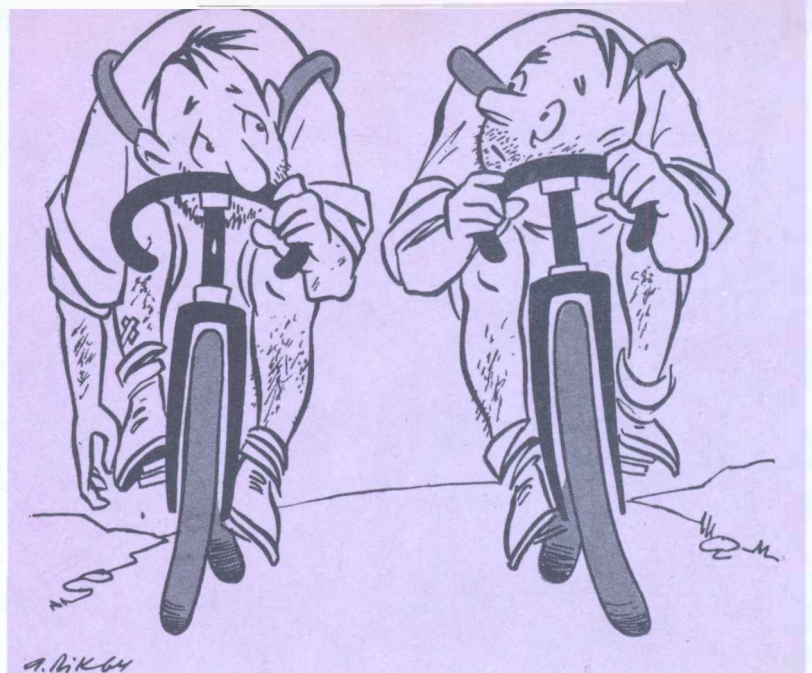
— Păi — cui? Face, dom-le,
poezii...

Își duce două degete la gură:

— Țiță! Mi-a spus una cu
toamna — cu războiul, cu soldați
amăriți... fără tutun... mă crezi?
Am plîns!

La plecare, tot amical, dar și
mai întristat:

— Nu te mai opune, tovarășe

— Cred că avem un avans serios!
— Cred și eu, cursa s-a terminat de două zile!...

Desen de RIK AUERBACH

CONFESIUNE de satiric

*Adeseori cu oamenii mă cert,
Le reprosez un gest, o comportare
Dorind să-i văd cu mai puține tare
Și nu socot că predic în deșert.*

*Din cei vizați, cite-un dușman mi-apare
Ce va să mi-o plătească, lucru cert,
Eu însă știu să sufăr și să iert
Și numa' gluma mi-este răzbunare.*

*Mă doare urîțenia umană
Și-o înfierez c-un vers sau o dojană
În numele a tot ce e frumos.*

*Fîndcă poetul denumit «satiric»
Și care pare-atît de bătîios,
În sinea lui e cel mai mare liric.*

STELIAN FILIP

*Unele reparații efectuate la tractoarele S.M.T. Agmta de
căt-re Uzina de reparații din Sibiu au fost de proastă calitate.*

— Ce faci cu boii ăștia?!
— S-a anunțat că sosește tractorul reparat la Sibiu și îl ies înainte!

Desen de FRED GHENĂDESCU

î-a venit?» Mi se pare că bați
altă parte: aș fi prea... matură...
i bine, tovarășe, află că talentul
poate ivi la orice vîrstă! Pricepi?
a orice vîrstă! Am auzit că
omer a scris poezii la 70 de ani!
Tace cîteva secunde — și, răs-
sinică:

— Prin urmare: nu-mi dai un
ajutor colegial?

— Adică?

— Adică — știi 'mneata ce
eau: să le public. 'Mneata ai
scere pe la reviste!

— Tovarășă dragă...

— Am priceput! Și iese, trin-
id ușa.

A doua zi, intrînd la Aprozaru
cumpăr niște cartofi, sint în-
pninat cu imputări de către
sponsabil:

— Frumos te porți, tovarășe
riitor, cu oamenii noștri din
rtier!

— Despre ce e vorba?

— O faci pe niz-nai-ul! Despre
varășa noastră Filofteia! Face
ezii, — ce mai? — una mai gro-
vă ca alta! Și-ți cere și ea un

(urmare în pag. 9)

Somn

de ȘTEFAN TITA

Sint oameni care dorm mereu...
Deși sint treji, ei totuși dorm,
Li-e somnul ca de piatră greu
Și-n somn respiră uniform.

Îi vezi pe stradă salutînd,
Dar glasul li-e ca de ecou
Și dorm buștean oricum, oricînd,
Pe drum, acasă, la birou...

Ei ar putea fi chiar eroi
Și fapte mari ar săvîrși.
Pe soclu-ar sta vînjoși și goi
Ca zeii greci... de n-ar dormi!

Cînd au în față un dosar
Ori șed pe un fotoliu scund,
Respiră zgomotos și rar
De vine somnul mai profund.

Iar cînd surid, o fac dormind,
Iar cînd petrec, în somn petrec
Și zile albe de argint
Ca nopțile de smoolă trec...

E inutil să-i mai numim,
Oricine-i poate întîlni
Și cu precizie o știm:
Dac-ar «visa» ei s-ar trezi...

PULSUL ...

Desen de NELL COBAR

A J U T O R „COLEGIAL“

(urmare din pag. 6-7)

scriitor, — te rog! Vezi de-i dă un ajutor colegial.

Alaltăieri intru la magazinul de încălțăminte.

Încerc un pantof, altul...

— Mă cam strînge, zic, dă-mi un număr mai mare!

— Alți pantofi, imi răspunde pe un ton categoric, vinzătorul, — n-avem!

Îl privesc mirat.

— Și de ce ești atît de supărat? îl întreb.

— Mai mă întreb, tovarășe scriitor, parcă n-ai ști?

— Ce să știu?

— Păi ce trebuia să știi! Vine o tovarășă la dumneata... face poezii, — face și ea poezii... le știu și eu... foarte bune, p-onoarea mea, foarte bune... și-ți cere — ce-ți cere? — un ajutor colegial acolo... Mi-a făcut și mie o poezie. Zicea că mai priceput ca mine la pantofi nici că există în tot car-

tierul... Și 'mneata nu-i dai un ajutor colegial... acolo... La o ședință a comitetului de stradă, tovarășa Filofteia s-a plîns că nu e... incurajată.

Și s-a ridicat un tovarăș:

— Greșești, tovarășă Filofteia, cînd susții că nu ești incurajată. În muncile obștești toți te sprijinim. Și toți îți recunoaștem rîvna cu care lucrezi. Dar dacă nu ți se publică poeziile, asta se datorează faptului că — nu te supăra — n-ai pentru literatură ceea ce numim vocație. De ce să te superi? Ai destule alte calități, ca să nu mai stărui într-o asemenea direcție. E bine că-ți place poezia. Dacă ții cu tot dinadinsul — scrie poezii și păstrează-le!

Întreaga asistență a aplaudat și a subliniat spusele tovarășului:

— Așa-i! Așa-i!

...Eu, totuși m-am hotărît: mă mut în alt raion...

— ... Doar, între noi, e vorba de o dragoste cerebrală...

Desen de N. CLAUDIU

DIN
LITERATURA
SATIRICĂ
UNIVERSALĂ

UN TINĂR FOARTE POLITICOS

STEPHEN LEACOCK
(Canada)

Traducere de PAUL B. MARIAN

Există unii oameni care, atunci când se află undeva în vizită sau la vreo recepție, li-e tare greu sau ezită să plece. De obicei, musafirul când socotește că a sosit momentul potrivit ca să-și ia rămas bun, se ridică de pe scaun și spune deodată:

— Trebuie să...

— Atît de repede!... Zău, chiar trebuie să plecați? îl întreabă gazda, mirată. Și atunci se naște o discuție, tot atît de anostă și obositoare.

Un caz din cele mai triste, petrecut într-o astfel de împrejurare, este acela al bunului meu prieten, Welpanere Jones, din Guernesey, un tînăr foarte simpatic, de douăzeci și trei de ani. Welpanere Jones nu reușea niciodată să se dezlipească de cineva. Era prea cinstit sufletește ca să fie îndemnat să spună vreo minciună și grijuliu, nevoie mare, ca nu cumva să calce regulile politetei.

Chiar în prima după amiază a concediului lui, se duse în vizită la niște prieteni. Avea un concediu de cîteva săptămîni, și, prin urmare, în tot acest răstimp, care îi aparținea, putea să facă tot ce-i poftea inima. Așadar, Welpanere Jones flecări o bună bucată de vreme, bău două cești cu ceai după care, adunîndu-și tot curajul începu:

— Trebuie să...

Dar doamna îi curmă vorba: — O, nu, să nu plecați, d-le Jones. Ce Dumnezeu, nu puteți să mai rămîneți cu noi încă puțin?

Jones, sincer de felul lui, răspunse: — Ba da, firește că pot să mai rămîn.

— Atunci n-aveți nici un motiv să plecați!

...Și Jones rămase. Mai bău încă unsprezece cești cu ceai. Între timp, se inserase.

— Mi se pare că... zise el, sfios, ridicîndu-se iarăși.

— Voiți, într-adevăr, să ne părăsiți? întreabă curtenitor doamna. N-ați putea să rămîneți cu noi la masă?

— Ba da, aș putea... bolborosi Jones, dacă...

— Atunci, aici vă este locul. Soțul meu o să fie încîntat.

— Prea bine, adause Jones. Am să rămîn.

Și se prăbuși din nou pe scaun, mîhnit din cale afară și îmbuibat pînă în git de ceai.

În sfîrșit, soțul se înapoie acasă și cînară cu toții. În sinea lui, Welpanere Jones își repeta mereu că la nouă punct va pleca negreșit. Întretimp, familia se întreba dacă tînărul Jones era tîmpit din naștere sau neurastenic, inclinînd mai mult spre prima ipoteză.

După masă, doamna, socotindu-se obligată să-l distreze, se duse și aduse albumul cu fotografii. I-l dădu lui Jones, făcîndu-l astfel să treacă în revistă duzini și duzini de fotografii, într-un cuvînt, întregul muzeu al familiei. Fotografii de-ale unchiului lui papa cu nevasta lui; de-ale socrului fratelui mamei cu progenitura lui; un foarte interesant instantaneu al prietenului unchiului lui papa, în splendida lui uniformă de soldat bengalez; o foarte reușită poză a ciinelui tovarășului de afaceri al bunicului lui papa și alta, grozav de nostimă, a lui papa însuși, în costum de drăcușor — amintire îndepărtată de la un bal mascat.

Pe la ceasurile nouă, Jones examinase o sută șaptezeci și nouă de fotografii, iar în album mai rămăseseră încă optzeci și una care, firește, trebuiau și ele să fie văzute.

— Trebuie să plec... se încumetă Jones să spuie, ridicîndu-se cu timiditate de pe scaun.

— Să plecați? strigară în cor toți ai casei. Dar nu-i decît nouă!... Aveți cumva treabă acasă?

— Nu, nimic... rosti Jones și, după ce mormăi nu știu ce cu privire la perioada lui de concediu, zîmbi, scos din sărite. Chiar în clipa aceea, gazdele descoperiră că băiatul cel mic — un drac și jumătate, de vreo cinci anișori — ascunsese pălăria domnului Jones și tatăl se folosi de acest prilej ca să-l invite pe musafir să schimbe cu el două-trei vorbe, fumînd o țigară. Tatăl fumă patru țigări, nu una, dar Jones tot nu plecase încă. Sta tot acolo, gata să se ridice în orice clipă, dar nu îndrăznea, de teamă să nu-și jignească gazdele. Tatăl, care începuse să se cam sature de el ca de mere acre, zise în cele din urmă, ironic, că dacă Jones intenționa să doarmă, putea să-i ofere un pat.

Acesta, înțelegîndu-i intenția, îi mulțumi cu lacrimi în ochi și astfel tatăl îl conduse pe Jones spre odaia musafirilor, ca să se culce, blestemîndu-l tot timpul în gînd.

A doua zi, după micul dejun de dimineață, tatăl plecă la serviciu în oraș, lăsîndu-l pe Jones, destul de descurajat, să se joace cu cele

cinci pisici siameze, domesticate în familie. Întregul lui sistem nervos era tulburat și cît fu ziua de lungă, el nu făcu altceva decît să-și repete mereu «trebuie să plec, trebuie să plec». Ajunsesă să fie atît de obsedat de această idee, încît nu izbuti să se urnească din loc. Cînd, seara, tatăl se întoarse iarăși acasă de la slujbă, fu grozav de mirat, ba chiar strîmbă din nas, dînd din nou ochii cu Jones. Închipuindu-și că se va descotorosi de el cu o glumă, îi spuse, bătîndu-l amical pe umăr că «dacă o să continue tot așa, va trebui să-i plătească pensiuine» și izbucni apoi într-un hohot de ris. Ha! Ha! Ha!

Nefericitul Jones îl privi o clipă cu ochii holbați, apoi îi strînse mina, plăti o lună de pensiuine anticipată și se prăbuși pe divan, plîngînd ca un copil mic.

În zilele următoare, rămase în casă, melancolic și sălbatic. Trăia abătut și singur ca un sihastru, în sufragerie, în timp ce lipsa de aer și de mișcare începu să influențeze în mod evident asupra stării sănătății lui. Își petrecea mai tot timpul bînd cești întregi cu ceai și privind, zăpăcit, uria cîte una, cele două sute șazeci de fotografii ale albumului. Rămînea ore întregi în contemplarea fotografiei prietenului unchiului tatei în splendida lui uniformă de ostaș al armatei coloniale britanice din Bengal, răsîndu-se la el și înjurîndu-l amar.

Începu să-și cam piardă facultățile mintale și, pînă la urmă, ceea ce era inevitabil, se produse: totala prăbusire.

Îl duseră la etajul de sus, tulburat de delirul unor friguri cumplite. Boala, care se ivi în scurtă vreme, fu grozavă. Nu mai recunoștea pe nimeni, nici chiar pe prietenul unchiului tatei, în uniforma lui de soldat bengalez. Uneori, se așeza la un capăt al patului, rîcnînd ca din gură de șarpe: — A sosit timpul să plec!

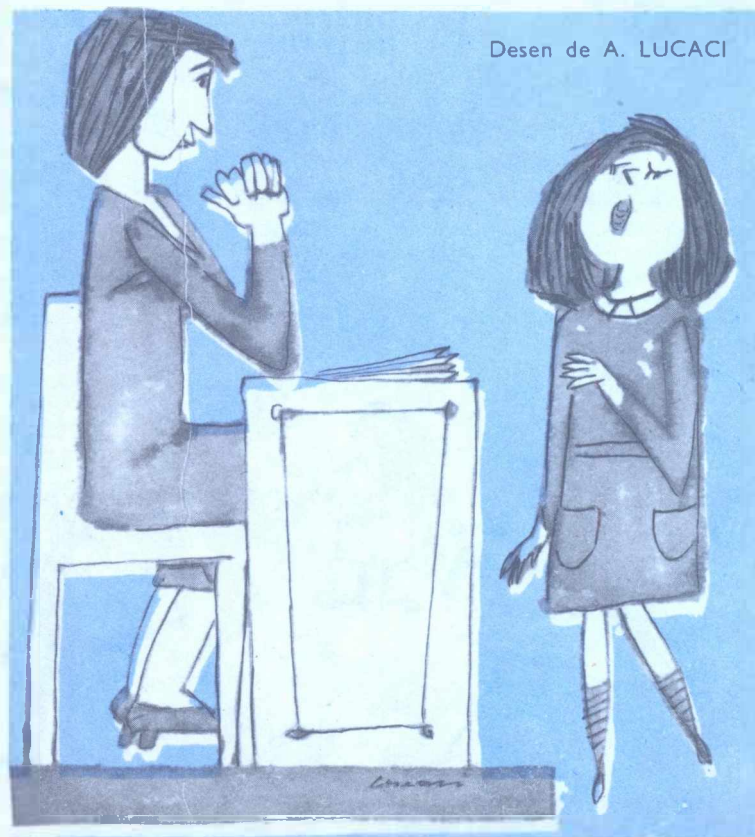
Apoi se prăbușea din nou pe pernă, hohotînd de ris.

— Mai dați-mi o ceașcă de ceai!... Și niște fotografii! Aduceți-mi-le pe toate!

Se stinse din viață, după o lună de agonie, tocmai în ultima zi a concediului său. Se spune că, în clipa supremă culcat pe spate, el ar fi spus, cu un zîmbet silnic și ironic:

— Mă cheamă ingerii. Acum, chiar că trebuie să plec! Bună seara!

Și evadarea sufletului său din temnița acelei case atît de ospitaliere fu mai grabnică decît goana unei pisici alungată peste zidurile unei grădini.

Desen de A. LUCACI

— De ce a strigat Arhimede «Evrîca»?
— Fiindcă pe vremea lui nu se cunoștea încă «Hully-gully»!

Examenele și fără...pro

— Reportaj mixt prin câteva facultăți din Capitală —

de RODICA TOTT și

Recenta sesiune de examene ne-a oferit o serie de aspecte deosebit de interesante. Pe de o parte am întâlnit studenți și studente care au satisfăcut pe deplin exigența profesorilor, iar pe de altă parte am întâlnit studenți și studente care s-au prezentat într-un fel care ar fi satisfăcut exigența unor spectatori dornici de scheciuri umoristice.

LIMBA ȘI LITERATURA NOASTRĂ

Poposim pentru început în anul V al Facultății de limbă și literatură română. La catedră, profesorul. În fața acestuia, Rizescu Anca din grupa 524. I se pun diverse întrebări și ea răspunde fără întârziere. Bine! Ba chiar foarte bine! I se mai pune o întrebare. Iar răspunde. Tot bine! Profesorul este pus într-o situație dificilă. Ar vrea să-i dea nota... 11. Dar nu poate! Nu are la îndemână decât note până la 10. «Tovarășă Rizescu, aveți nota maximă! Este minimum cit vă pot acorda!». «Vă mulțumesc!» răspunde Rizescu cam încurcată. Și cum de fapt această «încurcătură» este singura din sesiune, reiese că în timpul examenelor s-a descurcat foarte bine!...

De la anul V ne-am oprit în anul III. Aici altă surpriză agreabilă. Examinatul: Strimbei Mihai din grupa 468. Examenul: limba română. Ca și colega lui din anul V, și el a luat nota 10. Și pentru că probabil acești doi studenți au luat notele de 10 disponibile, a rămas pentru studenta Biscă Maria din anul V, un 1. «Dar ce s-a întâmplat?» am întrebat-o. «Mai nimic! a răspuns ea. Am copiat de pe fișicile pe care le-am prins cu bolduri pe rochie și m-a văzut profesorul». «Formidabil ce ghinion». «Dar cum de v-a văzut?» «S-a uitat!...» La asta nu ne gîndisem. Într-adevăr, cînd cineva se uită, sînt toate șansele să vadă... Fișicile, fiind completate pe hîrtie albă, făceau notă discordantă cu culoarea gri a rochiei, lucru care, evident, atrăgea atenția. «E vina dumitale, tovarășă Biscă. Ce, nu știi că la o fustă din material gri-uni nu se asortează fișici scrise pe hîrtie albă?..»

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI

La Facultatea de limbi romanice secția limbă și literatură franceză, am întâlnit mulți studenți cu simț de răspundere. Printre ei, studenții Dignoire Claude și Bratu Ioana

din anul IV, de exemplu, datorită participării cu regularitate la seminariile, a studiului serios din timpul anului și prin pasionata lor activitate științifică, au obținut la examene notă maximă: 10! Ca acești merituoși studenți sînt mulți.

Totuși, am întâlnit și studenți care constituie un semn de întrebare prin răspunsurile pline de un veritabil umor, pe care le-au dat la examenul de literatură franceză, secolul XIX.

Mihăileanu Alexandrina, din anul IV, aduce, de pildă, o prețioasă contribuție pe linie geografică, arătînd că insulele Jersey se află în Normandia, care, la rîndul ei, își are domiciliul în... Anglia. Și noi care credeam că insulele Jersey se află la... Romarta!

În privința lui Stendhal, la același examen, Lungu Sofia a susținut că ilustrul scriitor a fost... ofițer în armata italiană, fără să menționeze dacă el a plecat în Italia special ca să se facă ofițer sau pur și simplu s-a dus acolo ca să încurce studenții la examene. În urma notei obținute pentru asemenea răspunsuri, obrazul respectivei studente s-a făcut «Roșu și Negru»...

La examenul oral de franceză din anul III s-a mai făcut o desco-

perire prin intermediul studentului Covaci Iosif, care ne-a adus la cunoștință că baobabul nu este un copac ci un... om, probabil din specia studențius ignorantius, care, cu părere de rău, a ajuns pînă în zilele noastre, dovedind sărăcia de cunoștințe și de vocabular cu care s-a prezentat în sesiune.

O altfel de curiozitate s-a descoperit în anul III, secția franceză. E vorba de Andreica Elena, care se află în calitate de studentă de... 15 ani! În acești 15 ani, după cum se vede, Andreica Elena abia a ajuns în anul III. Adică e un fel de studentă în rate: un an vine, altul stă acasă, apoi se reînscrie. Și figura asta se repetă. Și nu repetă numai figura, ci și anii. Bănuim că absolvirea anului V va avea loc o dată cu ieșirea la pensie a sus-numitei veterane, dacă nu cumva, pînă atunci, facultatea va lua unele măsuri de... întinerire administrativă.

LINII DREPTE, CURBE, UȘI, GHIURI, CERCURI ȘI CULORI

Vă sînt bine cunoscute realizările arhitecților noștri. Dar ca să devii arhitect trebuie mai întîi să urmezi cursurile Institutului de arhitectură «Ion Mincu». Și aici,

Corul de la Casa de cultură din Rimnicu-Sărat are un repertoriu foarte sărăcăcios.

— Începem cu «Bădița cu tractorul» și terminăm cu «Zvon de muncă».
— Și între ele?
— Între ele facem pauză...

Ing. Goșinaru Al. de la Intreprinderea de panificație Alba Iulia, se adresează celor în subordine cu cuvinte jignitoare, le subapreciază munca și este infumurat.

— Astea sînt instrucțiunile mele. Repetă ce ți-am spus!
— Aoleu! În fața fetelor?!!

„URZIGA“ cu ochii în patru

Desene de FRED GHENĂDESCU

Unii locatari din blocul turn (Aleia Parcului nr. 5 Onești) opresc liftul, deschizînd ușile, pentru a obține o imagine mai clară la televizor.

— Repede că începe «Robin Hood»!
— Ei și ce, se dărîmă pămîntul?!!
— Mai rău: se oprește liftul.

La bodegă eu piciorul
Nu-l mai pun, am renunțat.
Băuturii nu-i duc dorul,
Sînt acum om însurat.

Nu mai bat deloc asfaltul
Și de rele m-am lăsat.
Vreau să fiu ca nimeni altul,
Sînt acum om însurat.

Dînsa, de spălat nu poate,
Să gătească, n-a-nvățat,
Însă eu le fac pe toate.
Sînt acum om însurat.

Mă ocup cu precădere
De spălat, de măturat,
Ce e drept, fără plăcere.
Sînt acum om însurat.

O să iasă om din mine.
Pot să nu fiu încîntat?
Și mă simt grozav de bine
Însurat.

O să-i spun că se cuvîne
(Tot nu-s ocupat și casc)
Să mă lase tot pe mine
Să și nasc.

ALEXANDRU HARIGA
Mangalia

DAN MANOLESCU

examene în toi. Ne-am îndreptat pașii spre sala anului IV. Examen la «Fizica construcțiilor». Scafa Ștefan, Găleată Mircea și Fiereanu Alexandrina au răspuns scurt, concis și excelent. Știu studenții aceștia o fizică a construcțiilor că te minunezi! Singurul care nu s-a mirat a fost profesorul! Îi cunoaște bine pe citeșitrei, nu ca noi, care abia atunci i-am văzut la față pentru prima dată.

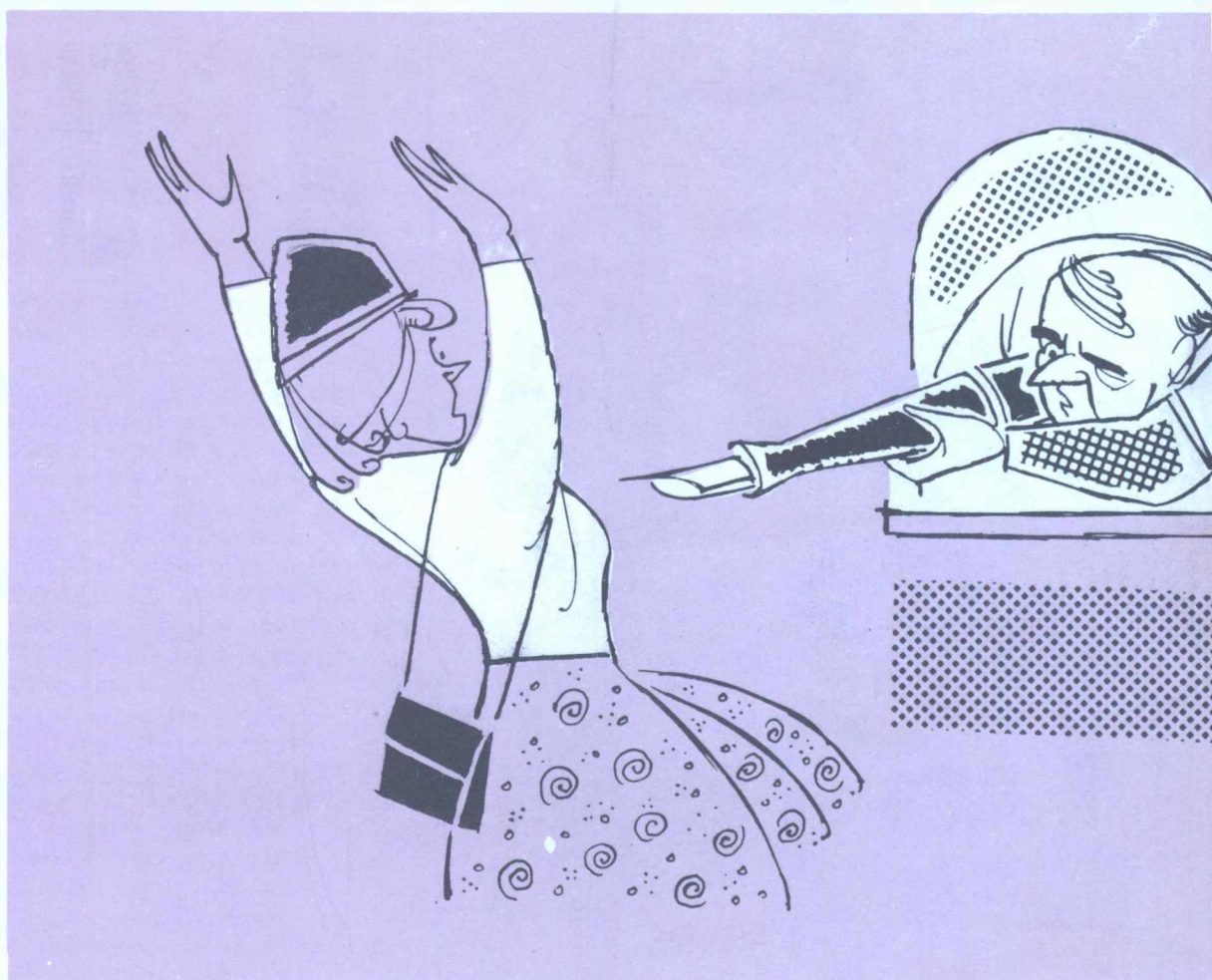
Dar tot în anul IV al acestui institut am întâlnit și niște pasionați colecționari de... absențe. Unul este Parașca Ștefan, care în cursul semestrului a adunat cu deosebită grijă 59 de absențe, iar celălalt este Novîțchi Ion care, cu migală, a strîns și el vreo 40 de absențe. În schimb, ambii nu s-au prezentat la examenul de «Finisaj». Și-au spus, pesemne, că n-are rost să strice bunătațe de absențe cu o prezență care ar distona.

Un singur lucru e curios: deși atît de frecvent absenți, sînt totuși figuri bine cunoscute...

PĂMÎNTUL MULTE BOGĂȚII ASCUNDE

Într-adevăr, așa este! Dar toate aceste lucruri se învață cu lux de

(urmare in pag. 15)

— Care îndrăznește să mă deranjeze?

Desen de EUGEN TARU

CEI TREI MUȘCHETARI

(urmare din pag. 2)

marchizei de Pompadour, astăzi reședința președintelui republicii.

În fața unuia dintre aceste palate, staționau echipaje strălucitoare și chiar citeva automobile. Alte automobile și trăsuri de casă, cu vizitii împopoțonați, soseau mereu, aducînd o lume elegantă, care cobora pe peronul cu arbuști tunși și pe o scară de marmoră acoperită cu un covor roșu, gros, pătrundea în vastele saloane luminate de candelabre cu sute de lumini.

O recepție în mare stil.

— Ce-ar fi dac-am participa și noi? zise Stelică Fărcășanu, și fără să ne mai aștepte consimțămîntul o luă spre magnifica scară de marmoră urmat de Barbu Vuculescu tot atît de important ca el. Eu îi urmam la doi pași distanță, trăind complexul de inferioritate al omului îmbrăcat într-un frac ce nu-i aparține.

La capul scării furăm întîmpinați de stăpînii palatului, un domn și o doamnă, amîndoi cu părul alb, ondulat, și cu fața tinără și roză. Ne inclinărăm ceremonios, amfitrionii ne primiră surizători și cam nedumeriți. Ne aflam în casa unui important personaj financiar, marchiz, în același timp un metalurgist care avea numeroase uzine și sucursale în străinătate. Ne strecurarăm prin mulțimea de domni în frac și doamne în toalete somptuoase, strălucind de diămante. Nimerirăm, bineînțeles, la bufet, unde serveau valeți în livrele scăpăratoare. Pateuri de ficat de gîscă, sferturi de langustă, păstrăvi în aspic, fazani și potirniți se înșirau pe tăvi lungi de argint. Noi nu mai știam ce s-alegem. Ne ospătarăm împărtește. Am băut și multe cupe de șampanie.

Poate c-am făcut rău fiindcă această nobilă băutură ne-a dat o bună dispoziție și o vorbă care se cerea consumată. Ne

plimbam prin casa milionarului ca vodă-n lobodă, salutînd în dreapta și-n stînga, parc-am fi fost nepoții, protejații, moștenitorii celui marchiz, magnat al metalurgiei. Invitam la dans domnișoare blonde și doamne mature pe care nu le cunoșteam, apoi le conduceam la bufet, cu inclinări grațioase de gentilomi.

— Fiți ca la voi acasă! ne îndemna șeful, Stelică Fărcășanu. Sus inimile!

La un moment dat, se apropie de grupul nostru un găligan impozant, cu o cicatrice pe obrazul stîng. Își întoarse reverul fracului, ne arătă insigna de inspector polițienesc și cu o mare politețe ne întrebă:

— Invitațiile dumneavoastră?

Cu aceeași politețe, ne căutarăm în buzunare, unde, bineînțeles, nu exista nici o invitație.

— Faceți bine și ștergeți-o în doi timpi și trei mișcări! Ați înțeles? ne sfătui poruncitor reprezentantul securității publice.

— Înțeles, patroane! răspuse Fărcășanu, salutînd cu două degete la timplă pe omul autorității, gest pe care-l făcurăm și noi, ceilalți doi mușchetari.

O luarăm, citeșitrei spre ieșire, coborînd scara de marmoră încet, cu demnitate, ca niște oameni orthonați, sătui de-atîtea recepții și care n-au de pierdut nopțile la petreceri. Iată-ne afară.

Bine dispuși, întîrziam pe trotuar, neștiind încotro s-o luăm. Deodată văzurăm venind repede spre noi pe inspectorul de adineauri, însoțit de alți doi tipi.

— Domnul marchiz regretă plecarea dumneavoastră și vă roagă insistent să vă reîntoarceți! ne comunică foarte amabil polițistul.

Era ceva straniu în această invitație.

— Regretăm... dar trebuie să fim acasă

— Vă rog! insistă poruncitor, omul cu cicatricea.

Și cei trei agenți ai ordinii ne luară de braț și ne traseră după ei pe treptele de marmoră acoperite cu covorul roșu. O tăcere ciudată domnea acum în somptuosul palat; ușile erau închise și păzite, ceva insolit se petrecea. Pasă-mi-te citeva minute după plecarea noastră, doamna cu părul alb și ondulat, patroana recepției, constatase dispariția triplului ei colier de perle veritabile.

Poliția, prezentă ca-ntotdeauna cu discreție la aceste recepții unde strălucesc giuvaeruri de miliarde, percheziționa pe fiecare invitat. Trecurăm și noi la rînd. Bineînțeles, n-ascundeam nici un șirag de mărgăritare.

Printre invitați era bătrînul duce de Montmirail, șeful uneia dintre cele mai vechi familii ale Franței, un aristocrat scăpătat, dar de mare prestigiu, pe care nobilimea și burghezia înstărită era foarte onorată să-l aibă printre oaspeți, la serate.

— Eu nu permit să fiu percheziționat! răspuse cu fermitate ducele polițistului care îl invita să-și arate buzunarele.

Se făcu un cerc în jurul venerabilului moșneag. Copoiul siguranței nu îndrăzni să insiste.

Deodată, în tot salonul trecu un freamăt de satisfacție: amfitrionii își găsiseră colierul de perle care, prin rochia decoltată îi căzuse în sin. Se făcu o mare destindere. Grupurile se sparseră, alte grupuri se închegară.

Cei trei mușchetari se apropiară de șeful casei Montmirail.

— Domnule duce, i se adresă Stelică Fărcășanu, sîntem trei tineri romîni care ne permitem să vă felicităm pentru ținuta demnă de un mare aristocrat pe care ați avut-o adineauri!

— Tinerii mei amici din România — ne răspuse ducele de Montmirail — n-am făcut-o dintr-un orgoliu de castă, dar aveam în buzunarul pantalonilor un sandviș, pe care-l luasem de la bufet pentru dejun.

— Nae, ai început să-ți faci de cap!!
 — N-ai spus tu, mami, că eu sînt CAPUL FAMILIEI!

glinzi

BALTA

— Eu, zise balta spre izvor odată
 Cresc un sobor de broaște pe pămînt
 Dar tu ce faci cu unda-ți legănată?
 — Eu — murmură izvorul vesel — cînt!

*Și-acum se miră balta-n asfințit
 De ce izvorul e mai prețuit.*

COPACUL

Se bucura copacul împodobit cu frunze
 Și-și legăna coroana superbă-n înălțime
 Ca o imensă mare, cu-amețitoare pînze.
 Și totuși către dînsul pe drum, nimeni nu vine.

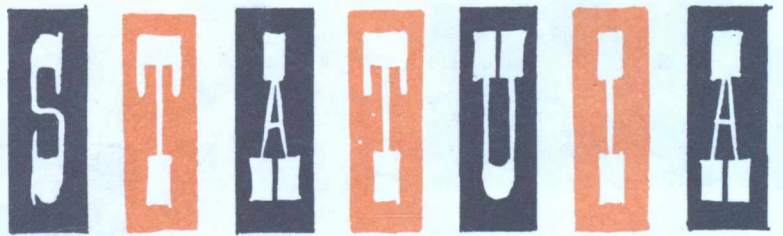
Căci unde-i frunză multă și roadele-s puține.

VIESPEA

Povestește o viespe:
 — Ieri, zburînd pe lingă măgar,
 l-am înțepat fără voia mea,
 dar
 măgarul — cît ține clipita —
 mi-a dat una în creștet
 direct, cu copita!

*Cine-o aude
 suride.
 Cine o vede
 nu crede.*

RODICA TOTT

de SADI RUDEANU

Era într-o zi de mai, plină de soarele anului 2200, care-și trimitea razele aurii peste orașul în floare. Pe aleile parcului o mamă își plimba băiețașul, în vîrstă de opt anișori, silită fiind să-i răspundă la cele cincisprezece întrebări pe minut în legătură cu tot ce întîlnea, tot ce-l înconjura și tot ce vedea puștiul.

La un moment dat, au pășit amîndoi pe «aleea statuiilor». Era o alee, mărginită pe dreapta și pe stînga, cu statui ale oamenilor celebri din trecut, celebri din diverse motive. Unul fusese un mare scriitor, altul un mare inginer, altul devenise celebru salvînd de la piere douăzeci de copii, în sfîrșit, celebrități de tot soiul.

Băiatul se opri în fața unei statui care reprezenta pe un bărbat, cu o figură tristă.

— Cine-i ăsta, mamă, un aviator?...
 — Nu, puîșor...
 — Atunci ce este, un savant?
 — Nu e un savant, puîșor...
 — Dar ce e mamă, e un fotbalist?
 — Nu, dragă...

Băiatul se apropie de statuie și citi numele săpat în piatră.

— Aa, făcu el, păi am auzit de ăsta, mamă! A fost umorist!
 — Nu prea a fost, puîșor...
 — Ba da, mămico, a fost, de aia i-au ridicat statuia!
 — Nu puîșor, nu de aia i-au ridicat statuie.
 — Dar de ce, mămico?
 — Uită-te bine la el, vezi că e trist?
 — Da, mămico!

— Ei! Omul ăsta, încă de la vîrsta de 18 ani, a început să fumeze! Azi zece țigări, mîine douăzeci, poimîine treizeci, pînă a ajuns să fumeze cincizeci de țigări pe zi! Și tușea, puîșorule, tușea, că ridica în picioare nu tot blocul, toată strada! Nevastă-sa i-a intentat divorț de opt ori, dar de fiecare dată cînd se prezenta la tribunal el începea să tușească în asemenea hal în instanță, încît judecătorii, în loc să-i dea dreptate soției, începeau să plîngă de mila lui și-i spuneau reclamantei: «Bine soro, în loc să faci ceva să-l lase tusea, îl lași dumneata?» «M-a omoșit, spunea ea, se omoară pe el, dar mai întîi o să mă omoare pe mine! Nu mai pot! De ce nu se lasă de țigări?» Judecătorii îl întrebau atunci pe el, ce are de gînd, dar el, în loc să răspundă, tușea! Nu putea nici să vorbească. Și divorțul se respingea.

— Săracu' de el...

— Săraca de ea, puîșor, că pe ea a chinuit-o! Și cum îți spun, a tușit nenorocitul ăsta așa 22 de ani, și orice făcea era imposibil să se lase de țigări! Și cite n-a încercat! Dar zadarnic! Fuma și tușea, fuma și tușea! Cincizeci de țigări pe zi! Pînă cînd într-o bună zi, fii atent, după 22 de ani, a spus deodată: «Gata! Nu mai fumez!» Nevastă-sa a leșinat, vecinii i-au adus flori și se rugau să-l ție! Și l-a ținut! N-a mai pus țigara în gură!

Cînd s-a aflat cazul lui, s-a produs în lume o vilvă extraordinară! Omul care s-a lăsat de fumat! Era un caz aproape unic. Și, în cele din urmă, pentru că devenise celebru, i-au ridicat statuia asta!

— Va să zică de asta i-au ridicat-o, mămico? Nu că era umorist?

— Nu, puîșor! Că nu era!
 — Și după aia?
 — Ce, după aia?
 — După ce s-a lăsat de țigări n-a mai tușit?

— Păi să vezi puîșor! După ce s-a lăsat de țigări a murit, dar n-a mai tușit toată viața lui!

Tase și pământul

La Gospodăria din Poiana Luncii
S-a ținut ședință de-analiza muncii
Pe Tase-agronomul toți îl criticară
Că el cu serviciul nu prea se... omoară!
Locuind departe și făcând naveta
Poartă după dînsul tot timpul șareta
Iar cînd vine vremea să plece la gară
Lasă totul baltă, chiar de-ar fi să piară;
Se suie-n șaretă, gonește ca vîntul,
Nevăzînd nimica, nici măcar pămîntul.
Vorba veche-i spune: pămîntul hrănește
Numai pe acela care îl iubește.
N-a fost nici la lotul de la irigații
(Cică-i prea departe!) să dea indicații
Dar cînd vine vremea să sosească trenul
Lasă totul baltă, lasă și terenul.

.....
Deci recolta noastră pe Gospodărie
Nu e chiar bogată cum putea să fie.
În birou acuma Tase stă la masă
Trist, cu capu'-n palme și gîndul... acasă
Și pe cît mai poate, își tot dă silința
Ca să uite totul, mai ales... ședința.
Puse deci «Bicazul» așa într-o doară
(Poate că emite muzică... ușoară)
Însă ghinionul astăzi nu-i dă pace
Care-o fi pricina? Aparatul tace!
Și rugînd pe State ca să i-l repare
(În Gospodărie umblă la tractoare)
Cît ai zice «pește» priceputul State
Puse fără teamă mina la contacte
Și într-o clipită muzica divină
Năpădi biroul ca și o lumină.
— Dar ce-avuse, frate, de tăcea ca mortul?
Eu credeam, spun sincer, că-și dăduse ortul!

Îi răspunse State, apăsînd cuvîntul:
— N-avea legătură 'deloc cu PĂMÎNTUL...

ILIE VÎLCU
Buzău

— Ce fel de tip e individul acesta, de
te-ai îndrăgostit atît de repede?!
— Tip... 1 300 ...

Desen de F. GRONSKY

«Slăbirea flancului nordic», determinată de reticențele Danemarcei, Norvegiei și Islandei față de anumite măsuri militare luate de N.A.T., neliniștește cercurile conducătoare ale acestei organizații.

FIGURĂ NORDICĂ

Desen de V. TIMOC

WHISKY ȘI ANTICOMUNISM

Iată cam cum ne imaginăm noi
că se va desfășura procesul contra-
bandiștilor de whisky arestați de
curînd în Costa Rica:

AVOCATUL (patetic): — Ono-
rat tribunal! În fața dv. se află
niște oameni pe care soarta i-a
năpăstuit cu o deosebită cruzime.
Da, știu că așa vorbesc toți apără-
torii, dar în cazul nostru e adevărul
pur și simplu...

PROCURORUL (ironic): —
Pur, adică de 60 de grade și simplu,
fără sifon.

AVOCATUL (indignat): — Mă
mir că respectatul meu adversar
recurge la glume atît de ieftine.
M-aș fi așteptat la o atitudine mai
demnă din partea lui. Ce contează
cîteva sticle...

PROCURORUL: — Cîteva?
Dacă nu mă înșel, poliția a desco-
perit într-un singur depozit clan-
destin peste 8 000 de sticle.

AVOCATUL (din nou patetic):
Ah, cifrele, cifrele! Să nu ne lăsăm
orbiți de ele! Gîndiți-vă, onorat
tribunal, că d. Manuel Artime și
ceilalți treizeci și cinci de acuzați
din boxă nu sînt niște delincvenți,
așa cum ar vrea să dea de înțeles
d. procuror...

PROCURORUL: — Și totuși
contrabanda de alcool e un delict
prevăzut de Codul penal.

AVOCATUL (tunător): — Ei
și? Să admitem că clienții mei nu

cunosc Codul penal. Dar cît de
mic e acest păcat în comparație
cu meritele lor! Nu uitați că orga-
nizația pe care o conduc ei, «Movi-
mento de Recuperation», e în avan-
garda luptei împotriva comunis-
mului în Costa Rica.

PROCURORUL: — Tot ce se
poate! Numai că, în loc să-i com-
bată pe comuniști, clienții dv. se
ocupă cu contrabanda de whisky.
Cumpără o ladă cu 43 de dolari
și o vind cu 212.

AVOCATUL: — Iar cifre! Mes-
chinele detalii pe care le aduce în
discuție d. procuror nu au nimic
de a face cu fondul problemei.
Am asupra mea programul politic
al organizației conduse de acuzați,
în care se subliniază de nenumărate
ori că mișcarea e îndreptată împo-
triva comunismului. Ați reținut?
Împotriva comunismului! Despre
whisky nu se pomenește nici un
cuvînt. A, dacă organizația ar fi
fost antialcoolică, era cu totul alt-
ceva. Atunci poate că d. procuror
ar fi avut dreptate. Dar atîta vreme
cît Manuel Artime și ceilalți acuzați
nu au pretins niciodată că ar avea
ceva contra whisky-ului, de ce i-am
judeca și, mai ales, de ce i-am
condamna?

...Cam așa credem noi că se vor
desfășura dezbaterile. Asupra sen-
tinței ne e greu să anticipăm.

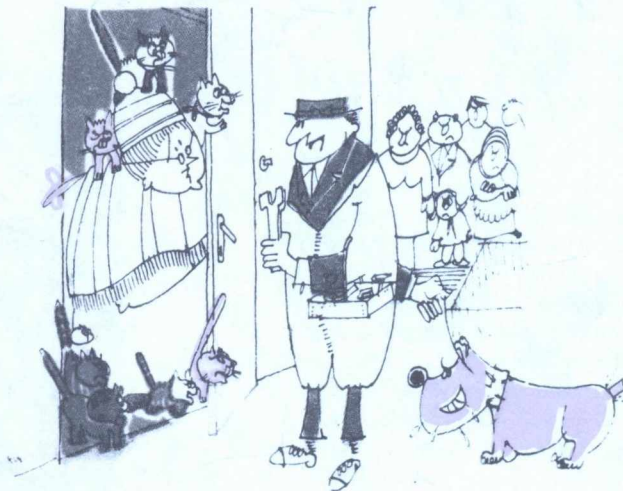
N. AURELIU

Desen de M. STĂNESCU

FĂRĂ CUVINTE

Desen de FL. LAZĂR

— Permiteți să fac o verificare la calorifer?!...

• răbojul urzicii • răbojul urzicii • răbojul urzicii • răbojul •

Locatar buclucaș

I.L.L. Piatra Neamț e într-o situație dificilă: trebuie să găsească o locuință potrivită pentru cetățeanul Mantu Gheorghe, domiciliat actualmente în str. Chimiei nr. 85, blocul 1, apartamentul 2.

Se caută pentru tovarășul Mantu un apartament degradat în care ușile să nu mai aibă clanțe, ferestrele să fie cu geamurile sparte, baia să aibă cada deteriorată și oglinda spartă, iar parchetul uneia din camere să fie ars cu fierul de călcat. Numai într-o asemenea locuință s-ar simți bine numitul locatar. Dovadă că exact în acest hal a adus el, în scurtă vreme, apartamentul fost nou-nouț, din care (după plata stricăciunilor făcute) va fi mutat în alt imobil.

Dacă însă I.L.L. n-o izbuti să găsească în toate imobilele din oraș un apartament gata stricat, n-o să aibă încotro și o să-l mute pe cetățeanul Mantu tot într-o locuință civilizată, rămânând să și-o... devasteze singur, imediat după ce ea va fi finisată.

Ce soartă au și bieteles locuințe: lucrătorii le finisează și Mantu le sfârșește!

Taxatoare cu plusuri

Pe traseul de autobuze Brad — Potingani, taxatoarea Negruț Ana (din cadrul autobazei Brad, pendinte de I.R.T.A. Hunedoara) a fost găsită cu... plusuri.

Avea în autobuz șapte călători... în plus (adică... nu le eliberase bilete) și avea în geantă niște bani în plus: banii pentru care nu eliberase bilete.

Deoarece mai fusese și în alte rânduri, găsită cu asemenea «plusuri», i s-a desfăcut — de data aceasta — contractul de muncă.

Și-a zis pesemne I.R.T.A. Hunedoara: Decît taxatoare cu plusuri, mai bine... lipsă.

București — Constanța, în 57 de zile

Atitea! 57 de zile au fost necesare ca să ajungă de la o întreprindere din București pînă la un

salariat al ei, detașat în Constanța, niște bani, reprezentînd concediul de odihnă, plătit, al salariatului.

Erou al epopeii: tovarășul Florescu Ștefan, muncitor la întreprinderea «Teleconstrucția», Sectorul 1 București, cu serviciul în deplasare la șantierul 115 Constanța.

Etapele odiseei celor 57 de zile: — 11 zile s-a plimbat cererea salariatului pe la două servicii (al Organizării muncii și al Contabilității) la sediul din București al întreprinderii.

— 6 zile au circulat «formele» pe la Serviciul financiar al întreprinderii și Filiala București a Băncii de Stat.

— 15 zile a stat mandatul poștal la oficiul P.T.T.R. Constanța... fără a se plăti banii destinatarului.

— 4 zile s-a corespondat prin poștă între șantierul din Constanța și sediul din București.

— 14 zile n-a răspuns oficiul P.T.T.R. nr. 12 București la reclamația «de ce n-ați achitat banii?» a întreprinderii.

— 7 zile s-au scurs pînă ce, în

sfârșit, i s-au achitat cetățeanului banii.

Total general: 57 de zile.

Cu 28 de zile au contribuit la această epopee patru funcționari ai întreprinderii «Teleconstrucția» din București, iar cu 29 de zile... oficiile P.T.T.R.

Pentru contribuția lor, cei patru vinovați ai «Teleconstrucției» (funcționarul tehnic Dogaru Domete, funcționara principală Manoliu Elena, contabilă de la state Davițoiu Cecilia și contabilă principală Postole Zoe) și-au primit papara corespunzătoare, fiind sancționați: primii trei cu «muștrare scrisă», iar ultima cu «observație».

Pentru contribuția dumnealor cu 29 de zile, la această odisee de 57 de zile, oficiile P.T.T.R. n-au fost încă... felicitate de nimeni.

Cu toate că, pentru acestea, P.T.T.R. înseamnă: Pot și Trebuie să fie Trași la Răspundere.

C. RĂBOJ

PĂȚANIILE LUI PĂȚITU (25)

Desen de MIHAI GROȘU

Despre o glumă răsufletă

— SAU CUM ERA SĂ ORGANIZEZ O ECHIPĂ DE VÎNĂTORI DE LEI —

Cred că toți locuitorii regiunii noastre, indiferent de vîrstă sau sex, cunosc de la un timp următoarea glumă răsufletă:

— Cum faci să prinzi doi lei în Sahara?

— Faci astfel: prinzi trei lei și scurtezi unul.

Eu, să știți că n-am probat acest procedeu și nici n-aș reuși să-l probez, dintr-un singur motiv că dacă m-aș întîlni vreodată cu doi lei în Sahara, sînt sigur că nici unul dintre ei nu m-ar mai putea prinde.

Cu aceste s-ar părea că am spus tot ce se poate spune despre această glumă răsufletă și fără morală. Zic fără morală, pentru că nu se desprinde vreo învățătură din ea sau pentru vînatari.

Dar par să fie și alții care, din fabula cu broasca și sprinde vreo învățătură pentru vînatari. Aici totul e să găsești rînduri, iar eu știu să citesc.

— Din contra, nu știu. De exemplu, prietenul meu, contabilul. L-am și întreb...

— Tu știi să citești printre rînduri gluma cu lei care se prind în Sahara?

— Mi-a răspuns că am o imaginație bolnăvicioasă și că n-ar strica să încerc niște metode cu aloe. Atunci l-am întreb...

— Ai un colț de hîrtie?

— Pentru ce?

— Ca să însemn un număr de telefon.

— Poftim.

— Contabilul a scos o foaie format ministe...

— Mi-am frecat mîinile mulțumit și l-am...

— Să-ți spun o glumă grozavă. Știi cum...

— Poate obține ușor un colț de hîrtie?

— Cum?

— Se ia o coală mare, se taie o fișie și...

— Se aruncă restul. Nu-i la fel de caraghios...

— Prietenul meu contabilul mi-a răspuns...

— Și lui îi veniseră asemenea idei în cap...

— Suferea de febră tifoidă și avea patruzeci...

— grade. M-a sfătuit să nu-mi fac atîtea...

— mese de conștiință pentru o bucată de...

— carne.

— Nu e dreptate! Ce trebuia să pornesc...

— economia de hîrtie? Măcar să fi pornit...

— economia de scîndură, de exemplu:

asta ar mai merge, pentru că am și la timp...

Cînd am ajuns în atelier, prietenul meu, timplarul, tocmai făcea o baghetă pentru...

— De ce ai făcut-o din cogeamitea scîndur...

— Pentru că asta mi-a venit la îndemină!

— Ei, bravo, zic, dacă-ți venea la îndemină un stejar întreg, îl doborai, îi tăiai ramurile, îl cojeai, și-l dădeai la rîndea timp de cel puțin două săptămîni. Ieșea din asta o baghetă și un vagon de talaș.

S-a uitat la mine lung și m-a întreb...

— Spune-mi, tu n-ai încercat să faci injecții cu aloe?

— Nu — zic. Dar tu ai încercat să vinezi lei în Sahara?

A oftat.

— Păcat! Dar în cazul tău cred că nici aloe nu ajută.

Pe urmă s-a apucat să facă niște cîrlige de rufe, în care scop s-a dus să aducă cu căruciorul un buștean. Noroc că l-au oprit ceilalți timplari, care poate nu știau gluma cu lei, dar sînt de părere că niște cîrlige se pot face din deșeuri rămase de la doage.

Am dat să mă întorc spre birou și, în drum, m-am abătut pe la un alt atelier, unde lucrează prietenul meu, strungarul. Tocmai pusese o piesă în strung. Întreb:

— Ce-i asta?

— Nu vezi? O bară de 20 mm.

— Și ce faci din ea?

— Nu vezi? o bucsă de 10 mm.

Zic:

— Păi, din 20 mm de ce nu faci două bucșe?

S-a uitat la mine parcă l-aș fi întreb...

— Pentru altă bucșă, o să iau altă bară.

E bine?

Atunci mi-am adus aminte de gluma aceea răsufletă care se potrivește în unele cazuri nerăsuflete încă și i-am spus:

— În sfîrșit, am găsit și al treilea pentru echipa de vînatari de lei, pe care vreau s-o trimit...

— În Sahara?

— Nu. La brigada artistică.

După oarecare tăcere, am întreb...

— Spune-mi, tu ce ai face dacă te-ai întîlni aici bot în bot cu trei lei fioroși?

— Nu mă cunoști! — zice — i-aș umfla pe citeșitrei și i-aș arunca pe fereastră.

Zic:

— Te cred. Tu ești antrenat să arunci lei și bani pe fereastră!

Și cu asta am terminat, pentru că alte cazuri nu mai cunosc la noi în întreprindere pentru aplicat gluma aceea răsufletă despre care v-am mai vorbit la început. Dar la ziarul de uzină tot am să scriu ceva. Știți cum se scrie un articol? Să vă spun eu: se scriu trei și se aruncă două.

VICTOR PIȚIGOI

Unii călători supraaglomerează autobuzele IRTA cu bagaje

— Dă-mi, cumetre, damigenele. E loc berechet!...

Desen de V. TIMOC

EXAMENE CU ȘI FĂRĂ PROBLEME

(continuare din pag. 10—11)

precizări în cele câteva etaje ale Institutului de petrol, gaze și geologie. Amănunte suplimentare au putut fi auzite la examenele ce au avut loc aici și la care, printre mulți alții, au răspuns aproape savant studenți ca Popovici Alexandru, Roșu Virgil, Pascu Napoleon și Ulmanu Vlad, toți din anul IV.

Fără glas s-au prezentat Radu Liana din anul II al Facultății de geologie tehnică, care la examenul de mecanică, în afară de un cuvîntos «bună ziua», adresat profesorului, n-a mai scos nici o vorbă, și Pană Stelian de la Facultatea de foraj, care, spre deosebire de colega sa, la examenul de chimie-fizică a mai adăugat: «Nu cunosc problema!» Și atunci profesorul l-a întreb: «Dar ce problemă cunoști?» În fața acestei noi probleme, Pană a dat din umeri, neplăcut impresionat de insistența examenatorului. Interesîndu-ne de ce ținea profesorul morțiș să-l determine pe Pană să răspundă și el măcar la o singură întrebare, am aflat că tînărul student este un onorabil... veteran al institutului. E de 4 ani prezent în facultate, și abia a ajuns în anul II.

Probabil că, după socotelile lui Pană, numai în acest mod se poate... adînci studiul forajului!...

Cu aceasta, reportajul nostru a luat sfîrșit! Celor pe care i-am lăudat le dorim, tot așa înainte! Celorlalți nu are rost să le adresăm aceeași urare, deoarece ar însemna să-i blestemăm.

„URZICA”

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secretariat 15.38.56;

Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție

14.28.15;

Inferurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic

„Casa Scriitorilor”

44.601

SCENA POLITICĂ

A. POCHES

Khanh-Cam